

mig, gjør, at denne Bestyrelse bliver mere naturlig interesseret i, at det Hele kommer til at foregaa paa en nogenlunde regelmæssig og betryggende Maade. Kapitel VII omhandler Understøttelser under særlige Forhold. Det er jo dette Afsnit, som har været særligt omtalt af det ærede Medlem for Næstkov (Neergaard). Det forekommer mig, at her i dette Afsnit, i disse §§ 64, 65 og 66, er der nedlagt humane Tanker. Disse Paragrafer tiltalte mig; det forekommer mig, at det er en Opmuntring for Arbejderne til at gaae ind i Sygekasser, Alderdomsforsørgelser og den Slags Institutioner; men jeg har rigtignok tildels samme Opfattelse som det ærede Medlem for Næstkov. Det forekommer mig nemlig, at ihvorvel man kun kan hilse Forslaget med Tilfredshed, kan jeg ikke se, at det er tilstrækkeligt; men det er jo et Spørgsmaal, som selvfølgelig sammen med saa mange andre Enkeltheder i denne Lov vil blive taget under Overveielse — det forudsætter jeg — gennem et Udvalgs Arbejde. Jeg skal derfor ikke komme videre ind paa det, men jeg vilde ønske, man kunde komme noget videre frem i den Retning, som disse Paragrafer anvise. Der kunde jo være mange Ting, man kunde ønske at berøre, men da andre ærede Talere jo have omtalt, i alt Fald for en Del, de fleste af disse, skal jeg ikke komme videre ind paa flere Enkeltheder. Kun skal jeg til Slutning tilføje, at en god og klar, overstyuelig Fattiglov, i Stedet for de nu gjældende Stumper og Stykker, som man skal gennemgaa for at faae tilstrækkeligt Materiale til sin Raadighed, naar man skal styre kommunale Sager, en saadan Fattiglov, sammenhængende, klar og overstyuelig, vil jo blive modtaget med Tilfredshed af saa godt som Alle og ikke mindst af de kommunale Bestyrelser, thi jeg tror ikke, at der er nogen eneste Kommunalbestyrelse, som ikke er i høi Grad misfornøiet, fordi det er saa vanskeligt at komme igennem de mange forskellige Spørgsmaal, der frembyde sig for en Kommunalbestyrelse, særlig i Fattigjager. Derfor er jeg aldeles sikker paa, at blot en Redifikation af vore Lovbestemmelser paa dette Punkt vilde tilbringe sig en overordentlig stor Opmærksomhed overalt, navnlig hos de Folk, som skulle behandle disse Sager. Selvfølgelig er det ikke tilstrækkeligt, men i Forening med humane Lovbestemmelser paa Fattigvæsenets Omraade, tror jeg, det vil have saa stor Betydning, at dersom vi i den nærmeste Fremtid kunde faae gennemført en saadan human, god og klar Fattiglov, var det en Opgave, som jeg mener, man maatte kunde sætte som en af de største af de sociale Re-

former; der staa paa Dagsordenen! Jeg har nu heller ikke meget Haab om, at et saadant Spørgsmaal laader sig ordne i een Samling — det tror jeg ikke paa — men jeg tror dog paa, at Alle vilde indrømme; at Forholdet, som man har det nu paa Fattigvæsenets Omraade og med Hensyn til Fattigbestyrelsen, er saa uheldigt i mange Retninger, at det forekommer mig, at Rigsdagen og Regjeringen virtelig maatte kunne enes om inden alt for lang Tid at gennemføre et saadant Spørgsmaal. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, da Tiden tillige er saa langt fremrykket.

Første Viceformand (Bøffen): Det er endnu indtegnet 7 Talere, og jeg skal derfor slutte Mødet.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen er da:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen.

Mødet hæbet Kl. 4:50.

En og tyvende Møde.

Onsdagen den 6te November 1889, Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen.

Førelser: Lige overfor et saa omfattende Lovforslag paa ikke mindre end 70 Paragrafer kunde der være en Fristelse til at fordybe sig i en Række Enkeltheder. Jeg skal imidlertid modstaa denne Fristelse og indskrænke mig til kun at omtale enkelte De-